

**Sygn. akt I ACa 961/14**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

|                         |  |
|-------------------------|--|
| Przewodniczący – Sędzia | SA Ewa Popek   |
| Sędziowie:              | SA Jerzy Nawrocki<br>SA Walentyna Łukomska-Drzymala (spr.) |
| Protokolant             | Anna Szymanek-Leziak                                       |

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2015 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko Bankowi Spółdzielczemu w P.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 16 czerwca 2014 r., sygn. akt I C 1730/12

I. oddała apelację;

II. zasądza od A. B. na rzecz Banku Spółdzielczego w P. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 961/14

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił powództwo A. B. skierowane przeciwko pozwanemu Bankowi Spółdzielczemu w P. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności (pkt I) i zasądził od powódki na rzecz pozwanego Banku kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał na następujące ustalenia i motywy swego rozstrzygnięcia:

W dniu 30 czerwca 2009 roku ojciec powódki Z. B. zawarł z Bankiem Spółdzielczym w P. umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...). W pkt. 18 ppkt. 2 w/w umowy ustalono, że prawne zabezpieczenie spłaty kredytu wraz z odsetkami będzie stanowić między innymi hipoteka kaucyjna do kwoty 200.000 zł ustanowiona na własnościowym spółdzielczym prawie do lokalu mieszkalnego powódki. Taki sam zapis został powtórzony

w § 1 aneksu do wskazanej umowy zawartym dnia 14 grudnia 2009 roku.

W dniu 30 czerwca 2009 roku powódka ustanowiła zabezpieczenie hipoteczne oraz tego samego dnia złożyła oświadczenie o udzieleniu cywilnego poręczenia spłaty należności wynikających z umowy nr (...) oraz oświadczenie o poddaniu się egzekucji do kwoty 200.000 zł na podstawie bankowego tytułu wykonawczego Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2012 roku w sprawie(...)Sąd Okręgowy w Radomiu nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 6 czerwca 2012 roku wystawionemu przez Bank Spółdzielczy w P..

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o wskazane w uzasadnieniu wyroku dowody osobowe w postaci częściowo zeznań powódki oraz świadków, a także dokumentów.

Po przytoczeniu treści przepisu art. 840 § 1 pkt 1 kpc oraz art. 876 § 1

i § 2 kc Sąd Okręgowy wskazał, iż jego zdaniem w niniejszej sprawie okolicznością bezsporną jest, że wierzycielowi czyli pozwanemu Bankowi przysługiwało roszczenie wobec kredytobiorcy tj. Z. B.

o spłatę kredytu, które to roszczenie zostało zabezpieczone poręczeniem udzielonym przez powódkę, a więc istniała przyczyna udzielenia zabezpieczenia. Zdaniem Sądu Okręgowego bez znaczenia w niniejszej sprawie jest to, iż w treści umowy kredytowej ta forma zabezpieczenia nie została wymieniona. Umowa poręczenia jest umową zawartą pomiędzy wierzycielem

a poręczycielem, a stronami umowy kredytowej są wierzyciel i dłużnik, i dla ważności umowy poręczenia nie ma znaczenia fakt zawarcia bądź nie w jej treści tej informacji.

Po przytoczeniu przepisu art. 84 § 1 kc i art. 86 § 1 kc Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu powódki, iż została wprowadzona w błąd przez pracownika pozwanego Banku, iż podpisanie oświadczenia o udzieleniu poręczenia cywilnego jest standardowa procedura, a nadal będzie odpowiadała wyłącznie z tytułu ustanowienia hipoteki kaucyjnej na nieruchomości. Zdaniem tego sądu

z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż powódka składając oświadczenia dotyczące zabezpieczenia kredytu została szczegółowo i w sposób zrozumiały dla przeciętnie wykształconego człowieka pouczona na piśmie o skutkach prawnych ich złożenia. Brak jest dowodów w sprawie, z których wynikałoby, że powódka składając powyższe oświadczenia działała w błędnym przekonaniu, że jej odpowiedzialność za należności wynikające z umowy nr (...) będzie się kształtowała inaczej niż wynika to z ich treści. W dokumencie nazwanym „poręczenie przez osobę fizyczną za spłatę udzielonego kredytu”

w pkt.4 wskazane zostało, iż odpowiedzialność powódki ma się rozciągać na jej majątek odrębny oraz ewentualny majątek wspólny stanowiący ustawową wspólność majątkową, co wskazuje, iż odpowiedzialność cywilnoprawna powódki na podstawie tego dokumentu miała obejmować cały jej majątek,

a więc nie tylko jeden z jego składników objętych ustanowioną przez nią hipoteką. Także powódka swoim podpisem potwierdziła fakt zapoznania się

z treścią przekazanej jej przez pozwanego (...) dla poręczycieli". Dokument powyższy zawiera informacje o instytucji poręczenie cywilnego

i skutków z tego wynikających. Z dokumentu tego wynika, że poręczenie cywilne sprowadza się do zapłaty długu za inną osobę w przypadku, gdy osoba ta sama nie spłaci długu lub będzie się opóźniać w jego zapłacie oraz, iż dług ten jest wówczas egzekwowany z majątku poręczyciela. Określenie, iż wierzyciel będzie mógł egzekwować dług z majątku poręczyciela wskazuje na to, iż chodzi o możliwość żądania przez wierzyciela zaspokojenia z wszelkich składników majątkowych poręczyciela, w tym także z jego wynagrodzenia za pracę. Ponadto z treści pkt. 20 ppkt. 6 umowy zawartej przez Z. B. wynika, że kredytodawca może żądać dodatkowego zabezpieczenia objętych umową należności, a więc nie tylko tego, które zostało w umowie wyraźnie wymienione. Informacja dla poręczyciela jest sformułowana w sposób jasny

i zrozumiały. Zdaniem Sądu Okręgowego niewiarygodne jest, aby powódka, która jest osobą młodą, wykształconą, była w błędzie co do skutków prawnych czynności, której dokonała, nawet gdyby pracownik Banku, udzielił jej wyjaśnienia, iż mimo podpisania tego dokumentu będzie odpowiadała tylko rzeczowo z tytułu ustanowienia hipoteki. Błąd, o którym mowa w art. 84 kc obejmuje także błąd co do prawa, co dotyczy m.in. mylnego wyobrażenia

o skutkach prawnych wynikających ze złożonego oświadczenia woli, jednakże możliwość powołania się na błąd co do prawa prowadzi do ograniczenia zasady ignorantia iuris nocet i dlatego nie sposób uznać, że takim błędem co do prawa jest również ewentualna nieumiejętność interpretacji i wywodzenia wniosków, które w żaden sposób nie wynikają z podpisanych oświadczeń. Przyjmując nawet twierdzenia powódki, iż pracownik Banku udzielił takiej informacji o skutkach podpisania oświadczenia, o jakich zeznała powódka, to powódka mogła skorzystać z fachowej porady, aby zapoznać się z instytucją poręczenia, skoro miała co do tego wątpliwości. Zdaniem sądu błąd, na który powołuje się powódka nie był istotny, gdyż istotność błędu musi być obiektywna tzn. że rozsądny człowiek, znający prawdziwy stan rzeczy nie złożyłby oświadczenia danej treści. W związku z tym, iż Sąd Okręgowy uznał, że powódka nie była pod wpływem błędu nie można przypisać pozwanemu podstępowi, gdyż nie wystąpiły przesłanki podstępstwa tj. celowe, umyślne wywołanie błędu, gdyż te okoliczności nie zostały w sprawie wykazane.

Powódka ponadto opierała swoje powództwo na tym, iż czynność prawna przez nią dokonana jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, a zatem jest nieważna zgodnie z art. 58 kc. Zdaniem Sądu Okręgowego powódka nie wskazała jakie zasady współżycia społecznego zostały naruszone, a strona, która usiłuje wywieść skutki prawne zgodnie ze spoczywającym na niej ciężarem dowodu, powinna wskazać jaką przyjętą w społeczeństwie zasadę współżycia społecznego naruszył przeciwnik swoim postępowaniem. Zdaniem Sądu Okręgowego biorąc pod uwagę całokształt sprawy nie można przyjąć aby czynność jaka łączyła strony, naruszała zasady współżycia społecznego.

Mając nas uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy powództwo oddalił. Orzeczenie o kosztach oparto na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc i art. 99 kpc.

**Apelację** od powyższego wyroku złożyła powódka A. B. zarzucając wyrokowi:

1. obrazę prawa procesowego, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 kpc poprzez wadliwą, niezgodną z regułami zasady swobodnej oceny dowodów weryfikację zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zwłaszcza wyprowadzenie wniosków sprzecznych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego w zakresie jasności treści podpisanych przez powódkę dokumentów, uznania prawdopodobieństwa sytuacji, aby przy dwóch umowach kredytowych zawieranych niezależnie od siebie pominięto jako formę zabezpieczenia poręczenie powódki oraz pominięcie wniosków wynikających z dowodów w postaci: zeznań B. G., korespondencji pomiędzy powódką i bankiem, pisma banku z dnia 2 kwietnia 2012 r., zapisów umowy kredytowej nr (...), jak również błędne uznanie za w pełni wiarygodne zeznań B. G. oraz H. W.;

b) art. 328 § 2 kpc polegającą na pominięciu w uzasadnieniu wyroku ustosunkowania się do dowodów powoływanych przez powódkę i braku wskazania, w której części zeznania powódki, Z. B. i I. B. uznał za niewiarygodne;

2. sprzeczność ustaleń Sądu Okręgowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na uznaniu za możliwe, że B. G. zapewniała powódkę, że jest jedynie dłużnikiem rzeczowym oraz, że powódka nie wskazała naruszonych zasad współżycia społecznego, które wskazywałyby na nieważność czynności prawnej.

Wskazując na przedstawione zarzuty skarżąca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie w przypadku uznania, że wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

**Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

**Apelacja powódki A. B.** nie zasługuje na uwzględnienie. Nie zawiera ona uzasadnionych zarzutów stanowiąc wyłącznie polemikę z prawidłowymi wnioskami i ustaleniami sądu pierwszej instancji.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do najdalej idącego wniosku apelacji o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniosek ten jest bezzasadny. W myśl art. 386 § 2 i § 4 kpc sąd uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania w razie stwierdzenia nieważności postępowania oraz może uchylić zaskarżony wyrok

w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego

w całości. W okolicznościach sprawy nie budzi wątpliwości, iż nie zachodzi żadna z przesłanek skutkujących uchyleniem wyroku. Wyrok nie został wydany

w warunkach nieważności. Apelacja nie zarzuca też, aby doszło do nierozpoznania istoty sprawy. Nie wykazuje także aby zachodziła konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zachodzą zatem podstawy, które miałyby skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego chybiony jest zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc. Obraza art. 328 § 2 kpc może być skutecznym zarzutem apelacji tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku

z dnia 7 lutego 2001 r. naruszenie przepisu, określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu (art. 328 § 2 kpc), może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej (sygn. akt V CKN 606/00, Lex nr 53116). Sytuacja taka w sprawie nie zachodzi. Treść uzasadnienia pozwala na odczytanie sfery motywacyjnej orzeczenia i poddanie go kontroli instancyjnej. Podnieść też należy, iż przepis art. 328 § 2 kpc nie stanowi właściwej płaszczyzny do krytyki trafności przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku ustaleń faktycznych ani ich oceny prawnej (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 2008 r., sygn. II CSK 449/07, Lex nr 442515). Ponadto wskazać również należy, iż przepis art. 328 § 2 kpc nie określa ani struktury uzasadnienia, ani wymaganej proporcji czy wzajemnych relacji między jego poszczególnymi częściami. Rozmiar wywodów uzasadnienia poświęconych wskazaniu podstawy faktycznej i wyjaśnieniu podstawy prawnej orzeczenia nie jest kryterium dla dokonania oceny zasadności zarzutu naruszenia art. 328 § 2 kpc. O naruszeniu tego przepisu świadczy dopiero wykazanie, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia pozbawione jest konkretnych elementów, o których mowa w art. 328 § 2 kpc, jak również wpływu takiego naruszenia na kontrolę treści rozstrzygnięcia. Fakt, iż Sąd Okręgowy nie odniósł się szczegółowo do wszystkich dowodów powoływanych przez powódkę nie świadczy o naruszeniu omawianego przepisu, zwłaszcza w sytuacji, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, gdy dowody te nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Powódka podniosła w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc. Również ten zarzut jest całkowicie chybiony i gołosłowny. Aby zarzucić skutecznie naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc skarżący powinien wskazać, jaki konkretnie dowód mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy sąd uznał za wiarygodny i mający moc dowodową albo za niewiarygodny

i niemający mocy dowodowej, i w czym przy tej ocenie przejawia się naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (por. wyrok SN z 18.01.2002 r. sygn. I CKN 132/01, Lex nr 53144). Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (por. postan. SN

z 10.01.2002 r. sygn. II CKN 572/99, Lex nr 53136). Stwierdzić także należy, iż jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne

i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona

(por. wyrok SN z 27.09.2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906). Apelacja tak wymaganych zarzutów nie przedstawia i nie wykazuje, aby ocena dowodów oraz oparte na niej wnioski były dotknięte powyższymi uchybieniami. Uzasadnienie apelacji sprowadza się do przedstawienia własnego stanowiska skarżącej korzystnego dla niej w oparciu o dokonanie korzystnej dla powódki oceny materiału dowodowego. Nie jest to wystarczające do wykazania naruszenia przez powódkę omawianego przepisu. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy dokonał w sprawie prawidłowej oceny dowodów, które stanowiły podstawę ustalonego przez ten sąd stanu faktycznego sprawy. Ustalenia te zawarte na k. 243 akt sprawy są całkowicie prawidłowe i brak jest podstaw do ich zakwestionowania. Jakkolwiek sąd pierwszej instancji nie wskazał w jakiej części odmówił wiary zeznaniom powódki i świadków – członków jej rodziny, to z treści uzasadnienia wynika, że dotyczy to okoliczności odmiennych od ustalonych przez sąd orzekający.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w zakresie koniecznym do rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu Sąd Okręgowy dokonał zarówno właściwej oceny dowodów jak również prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela. Czyni to zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc chybionym, podobnie jak zarzut sprzeczności ustaleń faktycznych sądu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zachodzi konieczność uzupełnienia ustaleń i wywodów sądu pierwszej instancji. Przypomnieć należy, iż przedmiotem żądania pozwu jest żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...), zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności. Tytuł ten obejmował m.in. zadłużenie powódki wynikające z tytułu poręczenia umowy kredytowej z dnia 30 czerwca 2009 r. nr (...)/akta (...)SR w K./. Oznacza to, że bezprzedmiotowe dla oceny podstaw do żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności na podstawie art. 840 § 1 kpc są dokumenty dotyczące umowy kredytowej nr (...) jako nie dotyczące przedmiotu sporu oraz związane z nim wywody powódki. Odmienne stanowisko powódki jest błędne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zbędne i bezprzedmiotowe jest też dokonywanie oceny, czy udzielając poręczenia za zobowiązania kredytobiorcy Z. B. wynikające z umowy kredytowej z dnia 30 czerwca 2009 r. nr (...)powódka działała pod wpływem błędu czy też nie. Podnieść bowiem należy, iż działanie pod wpływem błędu jest wadą oświadczenia woli, która jednak nie skutkuje wprost jego nieważnością. Zaistnienie takiej wady stanowi podstawę do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu stosownie do art. 84 § 1 kc. Dopiero w przypadku złożenia skutecznie takiego oświadczenia woli upadają jego skutki. Skuteczność uchylenia się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu może podlegać ocenie sądu w toku procesu cywilnego, w przypadku podważania jego skuteczności. Powódka nie złożyła oświadczenia woli o uchyleniu się od skutków swojego oświadczenia woli o udzieleniu poręczenia cywilnego za zobowiązania kredytobiorcy wynikające z umowy z dnia 30 czerwca 2009 r. nr (...), której dotyczy przedmiotowy tytuł wykonawczy. Z treści oświadczenia zawartego w piśmie z dnia 7 listopada 2012 r. wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że powódka uchyliła się od swoich oświadczeń woli dotyczących umowy kredytowej z dnia 11 lutego 2010 r., oświadczeń z dnia 10 i 11 lutego 2010 r., /k.81/. W aktach sprawy brak jest innego oświadczenia woli, w którym powódka uchyliłaby się od oświadczenia o poręczeniu zobowiązań kredytobiorcy w zakresie objętym przedmiotowym tytułem wykonawczym. Również pełnomocnik powódki na rozprawie apelacyjnej stwierdził, iż powódka nie składała oświadczenia o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli o poręczeniu umowy kredytowej z 2009 r. z powodu działania pod wpływem błędu. Z tych względów zarzuty powódki jak i jej wywody dotyczące kwestii działania pod wpływem błędu przy udzielaniu poręczenia za zobowiązania z umowy kredytowej z dnia 30 czerwca 2009 r. nr(...)są bezprzedmiotowe i nieuzasadnione. Skoro powódka takiego oświadczenia woli nie złożyła umowa poręczenia pomiędzy powódką a pozwanym Bankiem jest ważna i skuteczna, i mogła stanowić podstawę do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. W świetle tych okoliczności bezprzedmiotowe są w istocie wywody sądu pierwszej instancji, który przeoczył, iż oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli na jakie powoływała się powódka z dnia 7 listopada 2012 r. /k.81/ nie dotyczyło przedmiotowego tytułu wykonawczego. Sąd Apelacyjny pominął dołączone do apelacji pismo jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia, a ponadto będące dowodem spóźnionym na mocy art. 381 kpc.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż ocena Sądu Okręgowego, iż brak jest podstaw do uznania, że powódka działała pod wpływem błędu jest prawidłowa i wyczerpująco uzasadniona. Sąd Apelacyjny podziela

argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i nie zachodzi potrzeba powtarzania tożsamych wywodów. Uzasadnienie apelacji nie zawiera żadnych skutecznych argumentów, które podważałyby trafność tej oceny.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powódka nie wykazała zatem istnienia podstaw do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności. Trafnie ponadto sąd pierwszej instancji uznał, iż powódka nie wykazała, aby przy zawieraniu umowy poręczenia przedmiotowego kredytu z dnia 30 czerwca 2009 r. nr(...)doszło do naruszenia konkretnych zasad współżycia społecznego w sposób prowadzący do nieważności zawartej umowy poręczenia. Nie sposób uznać, po zapoznaniu się z treścią podpisywanych przez powódkę dokumentów, ich ilości, treści informacji dla poręczycieli / k.32/, aby powódka nie działała w stanie zorientowania co do treści podpisywanych dokumentów. W sytuacji, gdy czynność prawna zawierana jest w formie pisemnej, jej treść wyznacza treść dokumentu. Treść umowy poręczenia jest jasna i klarowna. Podnoszone przez skarżącą okoliczności, obecne wątpliwości nie mogą prowadzić do uznania nieważności zawartej przez nią umowy poręczenia, stanowiącej podstawę wystawienia przedmiotowego tytułu wykonawczego. W okolicznościach sprawy nie może budzić wątpliwości, iż powódka nie wykazała istnienia podstaw wskazanych w art. 840 § 1 kpc uzasadniających jej żądanie pozbawienia przedmiotowego tytułu wykonawczego wykonalności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, iż apelacja powódki nie zawiera uzasadnionych zarzutów, zaś zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Z tych też względów i na mocy art. 385 kpc Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis art. 98 § 1 i § 3 kpc w zw.  
z art. 99 kpc i art. 108 § 1 kpc.